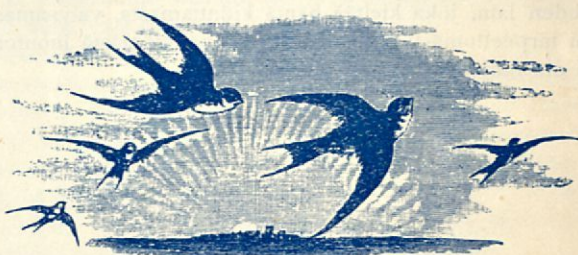




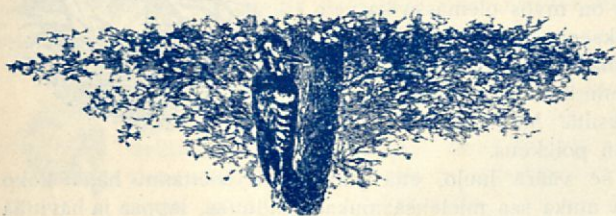
Huorisolle ~ ~ ~ ~

Riemuiten laulelen lintusen lailla,
Terve sä kultanen kevähän koi!
Leivoset ilmassa, rastahat mailla
Metsot ja pyyt mulle metsissä soi.

Kevään tullen saamme me ja talviset tuttavamme talitiaiset ynnä muut paikallinnut taas lausua tervetulleiksi nuo muuttavat laululintuparvet. Heidän hilpeästä laulustansa voimme käsittää, kuinka onnellisiksi he tuntevat itsensä päästyään taas niihin seutuihin, missä he ovat syntyneet ja missä heillä ennen ehkä on pesänsäkin ollut.



Kaikista näistä pikkulinnuista säättää 1898-vuoden metsästysasetus, joka on syntynyt Hallitsijan ja Säätyjen myötävaikutuksella, seuraavaa, jonka jokaisen Suomen lapsen tulee pitää muistissa ja kunniaassa:



Tikka, käki, kottarainen ja muut pienet linnut, paitsi kotivarpunen ja lepinkäiset, olkoot kaiken vuotta rauhoitetut. Rauhoitus ei kuitenkaan koske rastasta eikä tilhiä elokuun 15 päivän alusta maaliskuun 1 päivään. Rauhoitettujen lintujen munia

älkөөn pesästä otettako tai hävitettäkö (eikä luonnollisesti myöskään poikasia).

Jos viittätoista vuotta nuorempi lapsi rikkoo, mitä tässä asetuksessa säädetään, saakoon semmoisesta ilkivaltaisuudesta nuhteita ja sopivaa ojennusta vanhemmiltansa, edusmieheltään tai isännältään, jotka myös eräissä tapauksissa saavat vastata vahingonkorvauksesta.





Suomessa voimassa olevain asetusten mukaan on myös joukko imettäväisiä, lintuja, kaloja ja äyriäisiä eli niin sanotut ravinnoksi kelpaavat eläimet rauhoitetut sinä aikana vuodesta, jolloin ne munivat ja hautovat tai jolloin ne synnyttävät poikasensa ynnä myös niin kauan kuin niitten poikaset vielä ovat kykenemättömät omin neuvoin hoitamaan itseään ja siis avuttomina kuolisivat nälkään, jos emä surmattaisiin.

Metsästysasetuksessa luetellaan myös muutamia imettäviä ja lintuja, joita saa tappaa tai ottaa kiinni ja pitää häkissä, missä hyvänsä niitä vapaina tavataan, koska ne ovat vahinkoeläimiä.

Siitä voimme käsittää, että rauhoitukseen, josta edellisessä kappaleessa puhuimme, kuuluu myös kielto elävinä kiinni ottamasta ja häkissä tai muussa vankeudessa pitämästä semmoisia eläimiä tai lintuja, jotka asetuksen mukaan ovat rauhoitetut.

Paitsi näitä nyt mainittuja lakeja on Jumala ihmisen omaantuntoon myöskin kätkenyt yhden lain, joka kieltää häntä kiduttamasta, vaivaamasta tai pahoin pitelemästä eläimiä tai tarpeettomasti ahdistamasta tai hävittämästä luontoa, jolla meidän mielestämme ehkä ei ole tuntoa, eloa eikä oikeuksia.



Jumala on, viisaudessaan järjestänyt luonnon talouden siten, että yksi osa luoduista kappaleista käyttää toista ravinnokseen. Muutamat eläimet syövät toisia eläimiä, muutamat taas kasveja. Mutta on myös olemassa kasveja, jotka käyttävät eläimiä ravinnokseen. Ihmiselle on Jumala antanut suuremman määrän ymmärrystä kuin eläimille, jonka vuoksi ihminen kykenee paremmin kuin eläimet suojelemaan itseään eläinmaailman hyökkäyksiltä. Mutta tuosta yleisestä tuomiosta ei ihminen ole mikään poikkeus.



Sangen usein on ihmisellä se väärä luulo, että Jumala on asettanut hänet koko luonnon vapaaksi herraksi, joka muka saa mielensä mukaan kiduttaa, tappaa ja hävittää luontoa. Mutta järjetön ja tarpeeton hävittäminen on arvotonta olennot, joka on luotu Jumalan kuvan jälkeen ja jonka juuri senvuoksi pitäisi koettaa edes hiukan olla Hänen kaltaisensa. Herra, joka kiduttaa, vainoo tai ehkä surmaakin noita hänen luulonsa mukaan oikeutta vailla olevia eläimiä, hän vähentää siten heidän työkykyisyytensä ynnä heidän rahallista arvoaan ja tekee itselleen vahinkoa. Sellaista herraa sanotaan ajattemattomaksi narriksi ellei suorastaan hupsuksi. Vaikka hän siis olisikin se, mikä hän luulee olevansa, ei se seikka mitenkään puolustaisi hänen pahoja tekojaan kanssaluotuja olentoja vastaan.



Kaikki luonnon tarkotukseton vahingoittaminen ja eläinten kiusaaminen, jota järkeään käyttämällä voi välttää, kaikki eläinten tai kasvien mieletön tappaminen tai hävittäminen on ihmiselle arvotonta ja Jumalan sanassa kielletty.



Outta ei tässä vielä kaikki. Kun me ihmiset pidämme luonnollisena oikeutenamme suojella henkeämme ja maallista tavaraamme niin sanotuilta vahinkoeläimiltä, niin seuraa sellaista oikeutta ehdottomasti myös velvollisuus hankkia kaikilla saatavissa olevilla keinoilla oikea käsitys eläinten elämästä, jotta sen perusteella voisimme oikeudenmukaisesti arvostella sen vahingon laatua, mitä tällaiset eläimet meille tuottavat ja pääsisimme varmuuteen siitä, ettei ehkä välillinen hyötymme niistä ole suurempi kuin tämä vahinko.




Oikeutta ei ole ilman vastaavaa velvollisuutta.

Paitsi niitä eläimiä ja lintuja, joita maamme asetukset suojelevat, kohtaamme luonnossa lukemattoman paljouden muita eläimiä, isoja ja pieniä, joista asetukset eivät mainitse mitään. Ne ovat hyödyllisiä ja luonnon suuren talouden tasapainon säilyttämiseksi aivan välttämättömiä eläimiä, ulkomuodoltaan usein vähäpätöisiä tai kuten sanotaan rumia, joita tietämättömät ihmiset ahdistavat ja koettavat saada sukupuuttoon häviämään, koska he eivät tunne näitä eläimiä ja pitävät niitä aivan syyttä vahingollisina ja ihmisille vaarallisina, vaikka ne hänellekin päinvastoin ovat suureksi hyödyksi.

Sellaisia ovat imettävistä eläimistä esim. nahkasiivet, myyrät ja nokkahiiret, jotka kaikki elävät hyönteisistä ja niitten toukista, mutta joista varsinkin myyrät ja nokkahiiret sekotetaan peltohiiriin, noihin ajoittain uskomattoman suurissa joukoissa esiintyviin, kasvikkunnalle turmiollisiin nakertajiin.

Pikkulinnuistamme syövät hyönteisiä tiaiset, jotka jäävät tänne talveksi, ja suuri joukko muuttavia laululintuja ynnä vielä tikansukuiset linnut ja käki y. m. keskikokoiset linnut.

Keskikokoiset ja pienet pöllöt elättävät itseään hiirillä y. m. s.

 Sama on täydellisesti laita kylmäveristen luurankoisten eläinten: maa- ja vesiliskojen, konnain ja sammakkojen. Vieläpä käärmeetkin ovat hyödyllisiä, sillä ne vapauttavat meitä hiiristä, peltohiiristä ja muista samanlaisista vahinkoeläimistä. Jos me siis katsomme olevamme velvolliset vainomaan myrkyllistä kyykkäärmettä, niin ei meillä silti ole oikeutta tappaa tuota viatonta tarha- eli vesikäärmettä, jolla on keltasen pilkut korvain vieressä, eikä tuota harvinaista jalatonta liskoa eli vaskikäärmettä.

Mitään vahingollisia kaloja ei maassamme toistaiseksi tunneta.

Viattomasti ahdistettujen hyönteisten luetteleminen vaatisi enemmän tilaa kuin meillä tällä kertaa on käytettävänä. Mutta jos joskus sattuu tiellesi kömpelö sointainen ja se on kaatunut selälleen sätkytellen jalkojaan, niin auta sitä taas pystyyn, sillä tätä eläintä niinkuin sen heimolaisia muinoin Egyptissä, on täydellä syyllä pidetty pyhänä sen hyödyn vuoksi, jota se on tehnyt ja tekee.





Kaste- ja onkimadoilla on se maine, että ne edistävät kasvullisuutta tekemällä maahan lukemattomia pieniä kanavia, joita myöten kaste, sade ja muu kosteus pinnalta pääsee tunkeutumaan maahan ja viemään kasvien juurille ravintoa. Sen vuoksi katsotaan olevan maanviljelykselle ja puutarhanhoidolle haitaksi, jos kastemadot hävitetään.

Nämä lyhyet viittaukset olkoot kylliksi todistamaan sitä väitettä todeksi, että me — Jumala paratkoon — vielä teemme paljon syntiä eläinkuntaa vastaan, kun emme tarpeeksi tunne sitä ja että meillä on paljoa arvokkaampi, jalostavampi ja hauskempi tehtävä kuin eläinten kiusaaminen, räähkääminen ja tappaminen nim. se että koetamme oppia tuntemaan tätä eläinmaailmaa ja ottaa siitä opetuksia, mikä hyvin voi tapahtua ilman eläinten ahdistamista.



Mutta vielä yksi asia. Kasvikunnallakin on elämisen oikeus, oikeus täyttää ne tehtävät, mitkä luoja on sille antanut eikä ihminen saa tarpeettomasti sitä loukata. Kasvejakin pitää kohdella sääliväisesti ja järkevästi, kasvakoott ne sitte viljelemättöminä metsissä ja mailla tai viljeltyinä.

Mutta näihin viimeksimainittuihin nähden on meidän vielä muistettava, että yhtä vähän kuin meillä on oikeutta kevytmielisesti loukata luojan töitä olkoot ne mitä laatua hyvänsä, yhtä vähän sopii meidän vahingoittaa sellaista, mitä meidän kanssaihmiset hänen avullaan hiellä ja vaivalla ovat saaneet aikaan ja kaikkein vähimmin sellaisia yleisiä istutuksia, kukkaslaitteita, jotka rahaa ja työtä uhraamalla on saatu aikaan kaikkien yhteiseksi hauskuudeksi ja iloksi. Nämä laitokset eivät ole sitä varten olemassa, että niitä saisi rikkoa, kaataa ja raastaa, kuka ensiksi paikalle ehtii, vaan niitten tarkoitus on niin kauan kuin suinkin ja mahdollisuuden mukaan niin monelle kuin sopii tarjota tilaisuutta hakea itselleen huvia siitä, mitä yhteisillä ponnistuksilla ja uhrauksilla on saatu aikaan.

Tässä on edessäsi vaikea koetuskivi: tahdotko olla siivo, ajatteleva poika tai tyttö vai tahdotko kenties olla pahanelkinen kaksijalkainen elukka?

